

sætter grænser for disse gode muligheder for Danmark?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Tak til statsministeren for svaret, men jeg forstår det simpelt hen ikke.

Jeg har ikke påstået, at ERM II-aftalen er omkostningsfri for Danmark, for den forpligter også Danmark. Men jeg troede faktisk, vi var enige med regeringen om, at aftalen var af værdi for Danmark, at den forpligtede eurolandene til at gribe ind og understøtte den danske krone, hvis den danske krone kom ud af kurs i forhold til eurolandenes valuta. Er det ikke korrekt? Eller er det sådan, at det er en ny strategi for regeringen, at man ønsker at nedvurdere den aftale?

Tidligere har økonomiministeren i hvert fald gjort meget ud af at fremhæve, at det var meget vigtigt for Danmark at have den aftale. Derfor kunne jeg godt tænke mig, hvis statsministeren ville forklare Folketinget, om den aftale efter regeringens vurdering ikke er noget værd længe, eller om man faktisk finder, den har en værdi for Danmark.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Nu må hr. Thulesen Dahl jo blive enig med sig selv om, hvad det er, han spørger om.

Før påstod hr. Thulesen Dahl, at den aftale, Danmark har med fællesvalutalandsene, betyder det samme, som hvis vi var indenfor, og jeg sagde før, at sådan er det ikke. Nu spørger hr. Thulesen Dahl: Har den så overhovedet nogen værdi? Ja, det har den da, men det er jo et helt andet spørgsmål, der nu bliver stillet.

Svaret på det sidste spørgsmål, hr. Thulesen Dahl nu stiller – og som var et andet end det, der blev stillet før – er: Jo, den har da bestemt en værdi, men den aftale, vi har med de fælles valutalande, vil aldrig være lige så god, som hvis vi var indenfor. Det er det, der er min pointe, og det tror jeg egentlig også hr. Thulesen Dahl er enig med mig i.

Hvad er så årsagen? Jo, den gensidige beskyttelse er stærkere indenfor end udenfor. Og årsag nummer to: Vi skal ikke næsten tømme vores egen valutakasse, før vi får støtte fra de andre. Det er det, der er den afgørende forskel.

Så fik jeg et spørgsmål om Amsterdamtraktaten, og lad mig sige om det, at det er lidt forbavsende for mig at høre hr. Frank Dahlgaard sige, at det er et problem, at statsunderskuddet ikke kan blive stort nok. Det er et mærkeligt

synspunkt, for jeg synes, vore fælles erfaringer peger på, at når vi sørger for at få en sund økonomi, samtidig med at vi fører en aktiv beskæftigelsespolitik, er det langt, langt mere holdbart og stabilt end i 1981-82, hvor der var en socialdemokratisk finansminister, der talte om, at vi var på vej hen mod afgrunden. Vi skal have overskud på de offentlige finanser, samtidig med at vi har en god beskæftigelsesfremgang. Det er det holdbare, og det er da også det, der er den grundlæggende filosofi i Amsterdamtraktaten.

Jeg kunne måske forstå hr. Frank Dahlgaard og hr. Keld Albrechtsens indvendinger lidt bedre, hvis det var den gamle traktat uden beskæftigelseskapitlet, vi talte om. Men nu har vi den nye traktat, og den er så enestående positiv for os, fordi den netop forpligter os i EU til jævnlige løbet af året at give hinanden nogle mål for beskæftigelsen, som vi bliver holdt fast på. Nu er det ikke alene Danmark, der forpligter sig til en beskæftigelsesfremgang. Nu er det også de andre, og det betyder selvfølgelig også, at vækstraterne i år er for opadgående og arbejdsløshedsraten – forhåbentlig da – dermed for nedadgående i de andre lande.

Formanden:

Hr. Frank Dahlgaard, sidste runde.

Frank Dahlgaard (UP):

Dette beskæftigelseslyriske afsnit, der er kommet ind i den seneste traktat, er jo ikke noget, der eksempelvis imponerer den tidligere markeds- og økonomiminister Ivar Nørgaard, som kalder det ren lyrik og helt uforpligtende – hvorimod de ting i traktaten, som taler om pristabilitet og pengemængden, der ikke må vokse for meget, er helt konkrete. Her bliver der grebet ind, hvis grænserne overskrides, så hele ØMU-konstruktionen har i øjeblikket en slagside, hvor det er det pengemæssige og finansmændene i Den Europæiske Centralbank, der helt har overtaget og cool ser på, at pengene bevarer deres værdi. Det skal de også, men der er ikke det politiske modspil.

Vil statsministeren ikke erkende, at det, der mangler i EU-systemet, er et politisk modspil? Men hvis det kommer, har vi en europæisk regering, og så har vi Europas Forenede Stater, og så er det enkelte lands suverænitet væk. Det er dét, som er dilemmaet: enten har vi noget, der er beskæftigelsesfjendsk, eller også har vi noget,